

GUILLAUME MUSSO: Most! (szövegrészlet)

Meg sem moccan, üveges tekintettel merült el egy távoli álmvilágban. Úgy nézett ki, mint egy leszedált Gandalf.¹

– Jó napot, Sullivan! – kezdtem, félénken közelítve felé. – Arthur Costello vagyok. Még nem találkoztunk: a fiának, Franknek vagyok a fia. Vagyis maga a nagyapám.

Nem valami fényes felvezetés...

Sullivan nem reagált, mintha észre sem vette volna a jelenléteimet.

– Egészen mostanáig semmit sem tudtam magáról – magyaráztam, és leültem az ágya mellé. – Fogalmam sem volt, hogy él, és hogy itt kezelik. Ha tudtam volna, korábban eljövök.

Közben számolgattam, hogy annak alapján, amit az apám mondott, hány éves lehet. Elmúlt hetven. A szakáll mögött szabályos vonások, magas homlok, nagy, de szép ívű orr és erős áll bújt meg. Nem volt nehéz elképzelni harminc évvel fiatalabban, amilyenek a családi képeken láttam: életerős vállalkozó méretre szabott öltönyben, keményített inggallérral, mandzsettával és cowboykalappal. Az egyik fényképre különösen jól emlékszem: szivarral a szájában, az íróasztalára feltett lábbal ült a vállalat Madison Avenue-n lévő irodájában. Akkoriban más idők jártak...

A széket közelebb húztam az ágyhoz, és megpróbáltam elkapni Sullivan tekintetét.

– Azért jöttem, mert segítségre van szükségem. A szeme sem rebbant.

– Megörököltem a maga világitótornyát, a *24 Winds Lighthouse*-t, és...

Nem fejeztem be a mondatot, vártam, de nem reagált.

Felsőhajtottam. Úgy látszik, hiába jöttem. Idegenek vagyunk egymásnak, de különben is: Sullivan némaságba burkolózott, és nem lehetett tudni, hogy valaha kitör-e belőle.

Felálltam, és az ablakhoz léptem. A rácsokon át az Astoria felé igyekvő báránnyelűket néztem. Az évszak ellenére hűvös volt a szobában. Hallatszott, ahogy az öntöttvas radiátorban csordogál a víz, de semmi meleg nem érződött.

Visszaültem, és tettem egy utolsó kísérletet.

– Frank mesélte, hogy négy évvel az eltűnése után megkereste őt, és megkérte, hogy falazza be a pincében lévő vasajtót.

Az aggastyán továbbra is mozdulatlanul ült-feküdt, a hasán összekulcsolt kézzel, akár egy halotti szobor.

– Jártam a pincében – folytattam. – Kibontottam a téglafalat, és...

Sullivan keze egy nagymacska gyorsaságával lendült felém, és elkapott a torkomnál.

Óvatlan voltam. Sullivan letargiája megtévesztett, az éberségem alábbhagyott, és erős marka máris összeszorult a gégém körül. A lélegzetem elakadt, csak néztem őt. Az ajtó említése sokként hatott rá. Rémisztő volt, ahogyan a váratlan hír hallatán tekintete ezüstösen felragyogott.

– Miért csináltad, te tökkelütött? – súgta a fülembe.

Megpróbáltam kiszabadulni, de csak még erősebben szorított. Hogy lehet benne ennyi erő? Éreztem, hogy belém mélyeszi az ujjait és összenyomja a nyelöcsövemet. Még megfojt ez az eszelős!

– Belökted a vasajtót? Jártál a szobában?

Bólintottam. A válaszom elkésérítette. Hirtelen elernyed a szorítása, én pedig köhögni kezdtem.

– Magának elment az esze! – kiáltottam, és felálltam a székről.

– Meglehet – hagyta rám –, te viszont elég nagy szarban vagy, öcskös.

Hosszú csend következett. Több mint egy percig mereven néztük egymást. Sullivant mintha kicserélték volna. Komoly és megfontolt arcát mutatta, mint aki most ébred egy rémálomból. Utazó, aki világ körüli útról tér haza. Éber, fürkésző tekintettel mért végig tetőtől talpig.

– Mit mondtál? Mi a neved?

– Arthur. Arthur Sullivan Costello.

Második keresztnévem hallatán elmosolyodott.

¹ A Gyűrűk Ura egyik szereplője.

– És elcsakliztad az órám, Arthur Sullivan Costello? – kérdezte, és a Tankra mutatott a csuklómon.

– Visszaadjam?

A vállamra tette a kezét.

– Nem kell, barátom. Neked nagyobb szükséged lesz rá, hidd el nekem!

Felállt, és megropogtatta az ízületeit, mint aki szűkösnek érzi a saját testét.

– Szóval bementél az ajtón, és most azt szeretnéd tudni, hogy mi történik veled...

– Igen. Rengeteg mindent szeretnék kérdezni. Jó lenne, ha... Főlemelt kezével csendre intett.

– Mindenekelőtt, milyen évet írunk?

– Szórakozik velem?

– Jól van, csak ugratlak. 1993. szeptember 14-e van. – Elgondolkodott, majd így folytatta: – Mivel foglalkozol, öcskös?

– Orvos vagyok, miért?

– Csak úgy. Kórházban dolgozol?

Bólintottam, ő pedig olyan arcot vágott, mint akinek az agya örült tempóban dolgozni kezd, szemében pedig szikra villant.

– Van nálad cigaretta?

– Nem hinném, hogy szabad itt dohányozni – és a üstérezékelőre böktem.

– Komolyan azt hiszed, hogy működik bármi is ebben a kócerájban?

Sóhajtottam, és kihalásztam a zsebemből a mentolos cigarettát és az öngyújtót, amit Elizabeth Amestől hoztam el.

– Mi ez a szar? – grimaszolt. – Csajnak nézek ki? Nincs nálad Lucky Strike?

Meg sem várva a válaszomat, káromkodott egyet, de végül rágyújtott, letüdözte.

– Mikor nyitottad ki az ajtót? – kérdezte komolyan.

– 1991 júniusában.

– Vagyis ez a második utazásod... Mikor tértél magadhoz?

– Ma reggel kilenckor. Mit ért *utazáson*?

– Minden kérdésre választ kapsz, fiatalúr, de előtte meg kell tenned egy szívességet.

– Miféle szívességet?

– Segíts nekem meglépni ebből a patkánylyukból! Még ma.